

De Raadsvergadering van die dag was voorafgegaan door een poging van het Raadslid H. Spiekman, de bekwame en soepele vertegenwoordiger van de juist toen in dat jaar 1913 triomferende reeds geheel verburgerlijkte Arbeiderspartij, de beslissing nog wat uit te stellen, ten einde de burgerij, de openbare mening, de kranten in de gelegenheid te stellen, de modellen of ontwerpen der ingekomen plannen – in het geheel een zevental – onder de ogen te krijgen. Die modellen waren netjes tentoongesteld in een schoollokaal, maar tot nog toe hadden alleen de Raadsleden en – het spreekt van zelf – de leden van Jury en Raadscommissie ze kunnen bekijken.

Maar dat democratische voorstel van de democraat, die Spiekman in ieder geval was, mocht niet de instemming van het College van B. en W., d.w.z. van Burgemeester Zimmerman, vinden. Het vond ook geen bijval in de Raadszitting zelf. De openbare mening, het publiek, de kranten, moesten, oordeelde het College, zich niet met de zaak bemoeien vóór de beslissing was gevallen. Zó geschiedde. En in de Raadsvergadering viel het de voorzitter licht, de beslissing zonder uitstel door te drijven.

Hier treffen we nu direct de man, die dit alles dreef. Die vanaf het begin met grote bekwaamheid zijn wil had doorgedreven: Burgemeester Zimmerman. Dit nieuwe Stadhuis zou *zijn* stadhuis worden: het Stadhuis zoals hij het wilde. En hij heeft dit bereikt. Het Stadhuis, waarin wij ons nu nog bevinden is Zimmerman's Stadhuis, zogoed als het Kralinger Hout veel later zijn creatie werd evenals de nieuwe Gemeentebibliotheek.

Het mag zonderling worden genoemd dat politieke afkeer en weerzin er jaren na 's mans heengaan en dood niet alleen in geslaagd is hem om zo te zeggen op een dood spoor te rangeren, maar ook zijn nagedachtenis elk eerbewijs te ontzeggen, zodat zijn naam slechts aan een straatje zonder bewoning ten deel mocht vallen. Het is waar, dat hem door die verguizing slechts zijn politieke afkeer werd terugbetaald. Immers, zo fel als de politieke tegenstelling, vooral na 1918, toen de Arbeiderspartij met 19 zetels in de Raad de sterkste fractie werd, tussen haar en Zimmerman was, zo groot was ook reeds vóór 1914 's burgemeesters afkeer van wat toen nog 'rood' heette.

En die afkeer heeft, mag men zeggen, de bouw van het Stadhuis, zoals het geworden is, bepaald. Immers daardoor werd, van de